

**MENS UVEJRET RASER:
OPLEVELSER FRA
MIT LIV UNDER KRIGEN**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649118847

Mens uvejret raser: oplevelser fra mit liv under krigen by Karen Grote

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

KAREN GROTE

**MENS UVEJRET RASER:
OPLEVELSER FRA
MIT LIV UNDER KRIGEN**

MENS UVEJRET RASER

KAREN GROTE

MENS UVEJRET RASER

OPLEVELSER FRA MIT LIV UNDER KRIGEN

V. PIOS BOGHANDEL - POVL BRANNER
NØRREGADE - KØBENHAVN - MCMXVIII

D
515
G725

FORORD

NAAR jeg har prøvet paa ikke alene i disse Optegnelser men ogsaa i mit Liv at undgaa saa meget som muligt uvirksomt at dvæle ved den Side af Krigen, der er saa fortvølsende, at den jo har berøvet mangen letpaavirkelig Natur al Fred og Glæde, ja undertiden endog Forstanden, saa er det ikke, fordi jeg er bleven sløvet eller har vænnet mig til Krigens Rædsler, men fordi jeg har indset, at hvert Menneske trænger til at spare paa al den Kraft og Ydeevne, han ejer, — der er Brug nok for den nu, maaske endnu mere senere — for at omsætte den i virksomt Arbejde.

Men denne Kraft svækkes ved unødvendigt at lade Fantasi, Tanker og Hjerte svælge i Lidelser og Grusomheder, hvis man da ikke har andet at kunne yde som Modvægt end Sukke og søvnløse Nætter; derved forkorter man ikke Krigen, og derved formindskes ingen Lidelser. Jeg har med Villie bestræbt mig for ikke at opholde mig ved det sværeste, jeg har oplevet, men at drage alt det lyse og fornøjelige eller interessante frem, som Livet har bragt mig i disse 3 Aar. Det er selvfølgelig en

Gave fra Gud at kunne gøre dette, men hver af os kan selv ved god Villie hjælpe lidt med i denne Retning — og da bliver det os muligt midt i Livets Storme — midt i Krigens Bulder at gaa med oprejst Hoved og med Hjertet fuldt af Tak og anvende vor saaledes opsparrede Kraft i den Tjeneste, der allerede er eller nu bliver anvist os.

KAREN GROTE,
født v. Holstein-Rathlou.

Kjøbenhavn, Oktober 1917.

FØRSTE KAPITEL

1. August 1914.

Krigens Udbrud. — Spionaffalrerne i Waren og Neu Strelitz.

DA Krigen udbrød, var jeg i Franzens-Bad i Østrig til Kur. Til Tiden efter Kuren havde vi bestilt Værelser paa Fanø Badehotel, hvor min Mand og jeg skulde tilbringe Sommerferien. Det blev imidlertid ikke til noget, thi straks efter Ankomsten til Franzens-Bad hørte jeg de vildeste Rygter svirre i Luften om Krig mellem Serbien og Østrig, d. v. s. inden jeg hørte Rygterne, saa jeg dem. Det var mig nemlig paafaldende, at alle de mange Jøder med deres lange Kofter og Krøller ved Ørene pludselig blev saa ivrige og hver Dag samledes i store Klynger og konfererede — naar jeg siger saa, saa er det, fordi som bekendt Joderne taler nok saa meget med Hænderne som med Munden.

Det syntes mig dog ret uvedkommende, hvad der foregik nede i den Afkrog af Verden, jeg var dansk, min Mand tysk, og det vedkom os ikke meget, at de kæmpede dernede i Balkan-Hjørnet.

I to Dage havde jeg ingen Aviser læst, og da jeg den 3die Dag havde aftalt et Stævnemøde med en Veninde, og jeg foreslog, at vi skulde spise i en bekendt Restaurant med Musik, saa hun forarget paa mig: »Har Du Lyst at høre Musik idag?« »Ja, hvorfor da ikke?« — »Menne-

skebarn, ved Du da ikke, at igaar blev Krigen erklæret mellem Serbien og Østrig?« — Krig — Krig — jo vist havde jeg hørt en Del Rygter om Krig, hele den sidste Maaned, men »Krig« var dog endnu et helt tomt Ord for mig. »Ja — saa — jo — naa, er Krigen virkelig udbrudt?« — nu skammede jeg mig dog mægtigt over, at jeg ikke engang vidste det. »Min Broder er med,« var alt, hvad hun svarede. Jeg saa paa hende — og nu begyndte det at dæmre for mig, hvad *Krig* var, at det ikke blot var et tomt Ord, men noget virkeligt, der nu var ved at rykke lige ind paa Livet ogsaa af mig. Jeg genkaldte i Erindringen Billedet af hendes unge Broder, der tilfældig havde ikke saa lidt Lighed med en af mine egne Brødre. — Altsaa det betød Krigen — nu stod han daglig Ansigt til Ansigt med Døden — febrilsk gennemgik jeg i Tankerne alle mine andre unge Venner i Østrig — de skulde vel ogsaa alle med. Saa standsede Tanken ved forskellige af Herrerne fra det Cumberlandiske Hof, nej, de var jo tyske ligesom *Gernand* (min Mand) — de kom ikke med. — Kom de ikke? — ja, hvem garanterede mig da, at Tyskland imorgen ikke ogsaa blev draget med ind i Konflikten — Tyskland med! — Min Mand — mine Svogre og Nevøer! Pludselig stod alt klart for mig — ja nu forstod jeg, at hun ikke følte Trang til at høre Musik idag, og i trykket Stemning uden at veksle mange Ord gik vi ind paa den første den bedste Restaurant og spiste Frokost.

— Der var Krig i Luften; hvor havde jeg været mærkelig sløv og ligegyldig, at jeg ikke havde *mærket* det, selv om jeg ingen Aviser havde læst — paa een Dag var Verden forandret, ikke blot for Østrigere og Serbere — ogsaa for alle os andre.

Da jeg ikke fik Svar fra min Mand paa mine ængstelige Breve om, hvad han mente om Situationen, besluttede